

Príbeh Janky a Jozefa

Výbava do manželstva

Vydávala som sa mladá, zaľúbená a naivná. S Jozefom, tak sa volal, sme sa poznali niekoľko rokov. Cestoval za mnou pravidelne. Bol spoľahlivý, pôsobil veľmi dospelou a zodpovedne.

Žila som s mamou a starou matkou. Nemala som brata, bratranca, strýka. Tým chcem povedať, že netušila som nič o svete mužov. Vydala som sa do prostredia, ktoré bolo iné, ale úplne iné a odlišné, než som doteraz poznala. Mala som problém nájsť si prácu. Musela som si zvykať na cestovanie vlakom.

Jozef bol najstarší syn svojich rodičov. Počúval ich na slovo a nikdy neodvrával. Ale už to nebol ten istý chlapec, ktorý za mnou prišiel a venoval sa mi. Mal kopy iných povinností. Mali sme sa radi, ale to nestačilo. Veľmi skoro prišli problémy, zdravotné ťažkosti a ja som si len veľmi ťažko privykala.

Obaja sme pochybili, ale ja viac. Nedokázala som sa prispôbiť. Po rokoch sa nám narodila dcéra, ale už bolo neskoro. Vzťah sa rozpadal. Vrátila som sa s maličkou dcérou k svojej mame. Neboli sme nadšené, ako to dopadlo. Ešte chcem povedať: mama mala veľmi pekný vzťah so svojím zaťom a utešovala celé roky svoju vnučku, že ona verí, že raz sa otec k nej vráti a budú spolu. Pritom to tak za tie roky vôbec nevyzeralo. Po rozvode som si pripadala menejcenná. Ťažko som to niesla. Mama sa starala o dcéru a ja som chodila do práce. Život išiel ďalej. Bolo to smutné a neveselé obdobie pre mňa.

Po rokoch mama zomrela. Mama zomrela a dcéra bola prijatá na gymnázium, mala vtedy 15 rokov. Jozef po pár týždňoch po pohrebe zavolať a zaujímal sa, ako sa nám darí. Rozprávali sme sa a on sľúbil, že ak nebudeme proti, na víkend by prišiel. Tak sa stalo. Pravidelne nás navštevoval. Dcéra mala nesmiernu radosť, že je otec s nami doma. Slovo dalo slovo a my dvaja sme k sebe opäť hľadali cestu. Boli to veľmi pekné časy, na ktoré dodnes s láskou spomíname. Rozhodli sme sa spolu žiť po druhýkrát. Ja som pociťovala obavu, že sa opäť musím vrátiť do jamy levovej, ako som zvykla hovoriť. Bála som sa, ako ma prijmu jeho rodičia, súrodenci. Keďže sme obaja konzervatívni a starosvetskí, nehanbíme sa za to, čakali sme rok po matkinej smrti. Isteže, medzitým sa stala kopa iných vecí, ktoré sme museli spracovať, nebolo všetko také jednoduché, ale boli sme na všetko odrazu dvaja. Mali sme 40 rokov a všetko začínalo odznovu. Zobrali sme sa v deň a mesiac našej prvej svadby. Sami sme všetko pripravili. Bola to najkrajšia svadba a my sme boli šťastní. Aj s našou dcérou. Vrátili sme sa. A ja som to zvládla, aj keď to niekedy škrípalo.

Po rokoch sme dostali od Pána Boha dar. Narodil sa nám syn. Nič som nezmeškala. Všetko mi bolo dopriate, hlavne deti, ktoré som nemohla mať. Môj muž sa o nás už roky stará, miluje nás, je dobrý otec.

Toto je náš pravdivý príbeh. O skutočných ľuďoch, o ich problémoch, o živote ako takom.